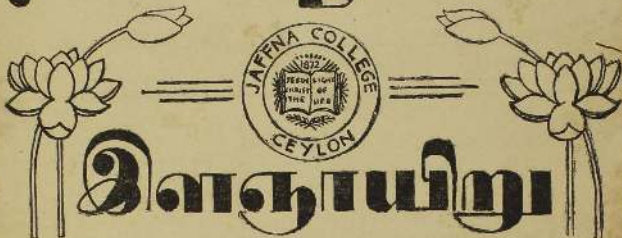

THE young idea

A STUDENT PAPER OF JAFFNA COLLEGE
FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. XII.

WEDNESDAY, MARCH 23, 1949

No. 7.

EDITORIAL

SAVE THE WORLD FROM COMMUNISM
A STUDENT LOOKS INTO THE FUTURE
FACING THE INEVITABLE
"SIXERS"
DAY-DREAMING, A BLESSING TO MAN
"THE YOUNG IDEA"

பத்திரிகைப் சிந்தனை
மனித உயிர் இழத்தல்
"செவ்வாழி"

By R. Sivanesan
By T. Underwood
By V. Kanagaratnam
By The Sports Editor
By N. Kanagasabai

By D. S. Ampalavanar
By R. Visvalingam

Page

1

2

4

5

6

8

9

10

11

12

S. V. PARAMSOTHY.

English Editor.

K. VAITHIANATHAR,

Tamil Editor.

The young idea

A STUDENT PAPER OF JAFFNA COLLEGE

FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. XII.

Wednesday, March 23, 1949.

No. 7.

Editorial

Ceylon's First Year of Independence

Ceylon is now on the second year of her independence after 133 years of foreign rule and domination. After these long years of subjection she has at last regained her freedom, and the manner of her achieving this independence has brought her well-merited congratulations and tribute from many an independence-loving nation. Ceylon stands out as a unique exception to the general idea that internal revolts and insurrections are essential features of the first few years of freedom of a country. India, Pakistan and Burma have, within an year of their freedom, witnessed civil strife and risings. The credit can, without any doubt, be attributed in a large measure to our valiant and talented Prime Minister, Mr. D. S. Senanayake, who wielded his power and used it to the best interests of the country. By his tact and diplomacy he has tackled many a delicate situation and has avoided what might otherwise have ended in serious protests and resistance. His ability and his temperament are well suited for the high and distinguished office of Prime Minister. Ceylon could not have found a man, more suited to lead her to independence, maintain her status and set an example of a highly efficient leadership and statesmanship.

One year of independence has passed and many far-reaching changes have taken place in the country. It will not be inopportune here to look back into the past and note some of the problems that we have faced and those that are before us. It is a matter of deep regret that Ceylon's application for membership to the U. N. O. has been refused, but it was quite clear that she failed not because of any dubious nature of her political status but because of the policy of Russia and her satellites, all of which vote en bloc against the countries that are antagonistic towards her cause and are anti-communistic in their outlook. Russia taking a mean advantage of the veto had no hesitation to vote against Ceylon's admission.

A cordial relationship exists between England and Ceylon. The presentation of the Mace and the Speaker's chair by the 'Mother of Parliaments' to her youngest child is symbolic of the love, affection and ties that exist between the two. Ceylon's foreign policy has been moulded in a spirit of good-will towards and co-operation with her neighbours.

In internal affairs many changes have taken place but we shall here

refer to just a few. In the field of Politics a radical change occurred and party politics on strictly Communal lines were shattered when the Tamil Leader took office under the Government, and together with some of his colleagues joined hands with it. Though once a vehement opponent of the Government he is now following a policy that is most profitable to Jaffna. We would like to see the Leftist groups put up a strong and united opposition to the Government. It is an undoubted fact that healthy criticism by the opposition is essential for good Government.

It is gratifying to note that the Government has launched on many profitable industrial and other projects. The Cement Factory at Kankasanturai, the Norton Bridge Hydro-Electric Scheme and the Gal Oya multi-purpose scheme are all welcome. In years to come we may see Ceylon a highly industrialised country, tapping all available resources for the benefit of the people. To educate the masses Rural Re-construction Schemes have been launched and we certainly

commend the Government on working along these progressive lines. The maintaining of Air Services in Ceylon and the building up of a National Army are steps in the right direction.

And lastly, yet most important of all, is the question of the Free Education Scheme. It is an admitted fact that the scheme is now in a muddled and confused state. As much as the pre-war revenue of the country is now being spent on working this scheme and yet the returns are very poor. This Scheme is a bottomless well into which the Government is pouring nearly all its revenue and wealth. It has been estimated that about 800,000 children of school going age are not attending any school at all. Thus the main purpose of this 'Pearl of Great Price' (of providing education for all children) has been defeated. If the inevitable result of this Scheme (in a few years time) is to be avoided, something very radical should be done and it is best it were done now, else it might turn out detrimental to the State.

SAVE THE WORLD FROM COMMUNISM!

By R. SIVANESAN

Communism is daily spreading wide its tentacles, and many a country has already fallen into its clutches. The monster is being both admired and abhorred. It laughs broadly at those who love and growls at those who grunt. Who shall make it flourish and who shall succeed in the conquest?

Communism is a proletariat doctrine propounded by Karl Marx suited to the needs of a Muscovite country, in which the poor peasantry was sunk in barbarism, poverty and sloth and the rich enjoyed aristocratic privileges and envied possessions. But since Iron Master Stalin took up the reigns of govern-

ment into his hands, this now out-moded doctrine has undergone a change for the worse.

Communists all over the world seem to owe an almost fanatical allegiance to Comrade Stalin and his Bureaucratic Government. They propagate a poisonous creed, incite strike, sabotage and rebellion, and draw the inspiration of their beliefs from the evils of capitalistic society. They do not relish anything constructive being done, for they then miss a chance of having to say and do something destructive. They want a "Heaven on Earth" and yet would deny even that when present, if it was a make in which they have had

no hand. They have now become a menacing horde of troopers, parading throughout the length and breadth of almost every country, ever ready to plunge the country in blood-bath and bloody battles.

While Communism makes its rather rapid advance, carrying with it an abundant feeling of public opinion, we find that ways and means are being sought to combat the further spread of this dangerous menace. But may it be understood that the American Atom Bombs nor the American dollars in the Marshall Aid can crush the Communist movement. Neither Pundit Nehru's ban on Communist vernacular journals nor Chile's ban on Communist organisations can eliminate Communist activity. The pulpit eloquence of the Rt. Rev. Richard Thomas at the Lambeth Conference nor the moral Re-Armament Movement of our local leader, Mr. A. E. Goonasinghe can withstand the Communist force. No! none of these can stem the tide of Communist invasion!

Communism embodies a certain kind or structure of a society which seems to allure and hold out some hope for the wretched, poverty-stricken masses of a country.

The only effective reply and remedy to the menace which seems superficially bright of course but is manifestly black, is a complete elimination of poverty and hunger, ignorance and unemployment. And this is a task for every individual government to perform in its own country and not for combined efforts of any Union—Western, North Atlantic or Mediterranean. The launching of agricultural and industrial projects, as whichever may be suitable to a country and run, or if privately managed, subsidised, by the state, should be the first step for the win in the 'cold war.' An agricultural enterprise would mean besides water being found for irrigation, the establishment of research institutes to experiment on various manures and modern methods of

cultivation and a study in conservation of soil. Industrial projects include the finding of raw materials and power to work the industrial plants. The creation of prohibitive tariffs to further the interests of the enterprises would be a necessity. The payment of reasonable scales of pay to employees and the opening up of Government Houses for the aged and the afflicted, with benevolences and endowments for the same may help to relieve the poverty of a large number who otherwise would be won over by the Communists. The introduction of a system of state schools—free, elementary and compulsory—for the young with night classes for adults may help to impart some knowledge for the masses. Education through the medium of the national languages would be desirable and the radio as a means of education should prove very helpful.

Communism continues to flourish as the remedies mentioned have failed to take effect. The strength and weakness of Communism has been on the whole, wrongly assessed and it is diplomatic enough to make good its chances. While democracy is in the dock evidence is being collected to prove its extravagant waste and unwholesome absurdity. But because democracy has failed to meet promptly the demands, the heinous core masquerading under the ephemeral glow of Communism should not remain unfathomed and undiscovered.

The Communists speak of a Liberal Democratic Government under their Regime but they actually plant a Tyrannous Despotic Government. 'Cruelty is the parent of all evil,' said Froude, and having realised their ends by a cruel process of conquest they turn cruel in the extreme. They wax eloquent over the freedom and liberties enjoyed by the people under the Stalinist Regime in Russia and seem unaware of the religious freedom granted to the active Communists in the country, at any rate, the national freedom enjoyed by their satellite states in Europe, the

personal liberties allowed for the individual under the suspicious passport system, and the so-called 'corrective labour camps' in which individuals are being moulded and fashioned to uphold the Communistic Gospel.

They take so much of exception to the colonial imperialism of the Anglo-Americans while they don't seem to realise that the most abominable dictatorship they establish, when allowed to wield power is none the less repugnant. They would slam each other's shoulders and fraternise with a Churchill or a Roosevelt whenever they want, yet they would not like others doing the same, when they turn hostile. They would not allow those belonging to the Ecumenical Movement to influence their decision to attend or not to attend the World Council of Churches at Amsterdam and yet would have to say the Eastern Orthodox Church in Russia decides to boycott the Council's deliberations. They would have some sort of a 'Tourist Bureau' to show a foreigner the

'Paradise' in Russia, and yet would arrest and deport Mrs. Anna Louis Strong, the American authoress, who was at one time acclaimed at a reception given to her by the Society for Soviet Cultural Relations with Foreign Countries as a true friend of the Soviet Union. Comrade Stalin would not mind receiving on bended knees a sword from His Majesty King George VI and then would not hesitate to turn the point of that very sword against England.

Russia's inner secrets—the people's way of life—continue to filter through the 'Iron Curtain'. Her illusory promises are being well understood and may many a 'Tito' arise before the world is lost! Is it not incumbent on every individual lover of personal freedom and liberty, and on every national government that believes in democracy to stand up against the danger in a time of individual and common peril, and root out the wretched force of Communistic activity by a just and peaceful solution of the many issues and problems of life?

A Student Looks into the Future

BY T. UNDERWOOD

I think all of us students have a special job to do, unlike any other section of the people. Not only should we all aim to be admirable citizens of the country but we must also make the country a fit place for us to live in.

The spirit of Science has entered into and lighted many of the dark corners of life. In so doing it has unleashed tremendous energies that we require in groping through such dark corners. But the generation that is ruling the roost does not show any signs of taking advantage of our new knowledge. Instead there is complete confusion and

we have ceased to look ahead.

That is why we students must attempt not merely to find a place in the great bustling world ahead of us but to make one for ourselves. It is the spirit of youth to dream of great things to be done. If we don't attempt to realise them we will be left with a weak, stupid and wicked world to flounder in.

The times ahead are very dark; to some it may prove a tremendous disappointment. Those of us who are stepping into life are stepping with fresh spirit and light hearts. We can either bow down before the challenge of our times or

meet it and recreate a new pattern of life.

The human spirit always surges forth again after every depression it is subject to. We can both in our individual lives and in the larger sphere of social activity reassert the virility of the human spirit. What I have written may not be intelligible to some of you, but sooner or

later the rest of you will have to come into contact with the negative atmosphere and frustration that is present all over the world today. You will realise the enormous resources and potentialities of the human race when you do read of scientific achievement and artistic possibilities. That is why students can contribute tremendously to the revival of the human spirit.

Facing the Inevitable

By V. KANAGARATNAM

In the powerful electric light the layer of peritoneum and the internal organs of the abdomen glistened. The red blood flowed rhythmically within the almost transparent blood vessels. With amazing concentration and alertness Dr. Jegan, the surgeon performed the surgical operation. There was hardly a whisper in the operation theatre except for the occasional hollow metallic sound when the surgical instruments clanged.

After a few minutes the operation was over and the incision was carefully stitched. Dr. Jegan paused for a deep breath. Beads of perspiration shone on his face that was glowing with happiness and satisfaction—another laurel for him in his noble medical profession. Furthermore he had lessened the sufferings and augmented the happiness of Pamathy who was his playmate in his early teens.

Though the anaesthetic had killed the pain by sinking the patient into unconsciousness yet the face was beautiful and radiant. As Dr. Jegan looked at the face that was suffused with life he thought of the devastating disease which, had it not been eliminated by the operation, would have stealthily filled the face with the pallor of death. Dr. Jegan did not work himself into a tense state of sentimentality for joy and pain were common sights to him. He did not indulge his emotions while he oper-

ated with detached scientific concentration and yet with an intense humane touch.

As he took off his gloves and washed his hands his mind barked back to the days of his boyhood at the seaside resort where he spent his holidays. He met Pamathy during those holidays. They were both in their early teens, just emerging from the celestial dream worlds of their childhood days into a world where everything seemed beautiful and mysterious behind which were realities, joyous and painful. In their early teens they felt as if they were standing on the edge of a precipice and gazing down at a beautiful waterfall, leaping cataracts and mysterious depths of sparkling water. Both of them had spent delightful hours on the seashore as the evening shadows lengthened and the Western sky transformed itself an orgy of riotous colours. They would build a castle on the sand. The waves would sweep over the sand and recede after destroying the castle. Pamathy would despair while brave hearted Jegan would build another castle as if defying the power of the waves which would again and again sweep away his castles on the sand but not his "castles in the air" that had made him an eminent surgeon defying the power of death in his untiring efforts to save the patients. Pamathy accepted the power of waves as inevitable would sit and watch Jegan's efforts

with a smile of admiration. While Jegan built his "castles in the air" and his castle on the sand he would smile at her not with a disdainful smile but with a smile full of sweet compassion. He was brave of heart, defying power yet with a compassion for the feeble who accept sufferings without resistance. They talked of their future. Jegan talked of his lofty aims of becoming a doctor and doing his little bit to make the world more happy. Pamathy talked of the world that lay before her as one mingled with sufferings which she wanted to escape.

Dr. Jegan with a triumphant smile turned his head towards the

operation table and looked at the face which wanted to escape suffering. He thought of the life, joy and pain which she wanted to escape and in fact every human being at times feels like escaping. Ironically, the life of joy and pain was inescapable so long as within one's body the brain worked, the endocrine secretions flowed through their normal courses and a heart pulsates incessantly till hushed to silence by death.

On the operating table even in the anaesthetized state the lips of Pamathy seemed to move in a smile of silent admiration for brave hearted Jegan.

"SIXERS"

BY THE SPORTS EDITOR

T. D. Hannan :—The skipper and the opening bat of the team. He is a steady bat and a consistent scorer who sticks long on the pitch. He often prefers to have a nap after he is dismissed than to field in the hot sun which he fears would tan his complexion. Is a good fielder whom the ball seldom penetrates, and is a good sprinter who usually wins the ball in their race to the ropes.

A. M. Brodie (Jr.) :—The vice-Captain, believes in frightening his opponents by going all out to hit sixers but often makes a mistake by taking a cool walk out of the crease or by hitting the wrong ball in the wrong direction. He is a good bat but his brilliance is behind the stumps where he feels quite at home and takes advantage of a sleeping umpire. Has established a new record by breaking a Rs. 55 bat.

J. Balarajah :—A permanent slip-field, sometimes misses a catch owing to his poor sight or because of his sympathy for the batsman. He is a steady bat who does not worry about

breaking his duck. He piles runs rather patiently and makes sure that his wild opponents do not get his thighs, by stuffing handkerchieves into his pockets.

T. Kulasegaram :—A good break-bowler in spite of his height. Has sting and patience in his attack and gives constant trouble to the batsmen. A strong supporter of the 'Hit out or get out' policy. He is a splendid fieldman who manages to get a good catch to his credit at every match. In trying to send the ball over the ropes he often returns to the pavilion earlier than he should.

T. Ramachandran :—An impenetrable fieldman often found enjoying himself in the cooler parts of the field, and passing odd remarks at batsmen who trouble him. Is a strong and dependable bat who fears no bowler and is fond of giving the slips good work though often unfortunate to be caught there. He is a clever 'thief' in stealing runs and keeps all the fieldsmen on their toes by his calls.

N. Wijeyanathan:—An interesting personality who often mistakes the field for a circus ring or a ball-room. He takes a long time to decide how to hold the passing ball and is often too late. He is the only left hand Jack in the team who bowls slow, giving the batsmen an uneasy time. Batsmen are attracted by him at the expense of their wicket. An excellent despatch rider.

A. Mahadeva:—Hails from St. Thomas' College. Found no difficulty in walking right into the team. Is a steady opening bat who has four eyes to his advantage. He holds the record of hitting the first sixer for the season. He opens the innings well but seldom has the chance to close it. A good field usually posted at mid-off. No batsman can hope to have any luck once the ball is lifted near him.

A. Vijeyasingham:—The latest arrival from Malaya, is otherwise known as V. I. Joe. He is a fast opening bowler who has no mercy for man or wicket. Though he is short he delivers the ball from a good height. He is another dependable bat who claims to have created history in the States and wishes to do so here. A good hitter who thrashes all fast bowlers and is a fair all-rounder.

S. Navaratnam:—The dwarf of the team, who helps in the opening attack by bowling a steady length. Batsmen can score off him if they can make him impatient. Is a good hitter who delights in playing to the gallery. He has no mercy for poor batsmen and persists in aiming at their stumps.

G. Ponniah:—Often mistakes cricket for base-ball and behaves like a cat on hot bricks. He is always very anxious to score but leaves the pitch too soon. A field who dives well for the ball often unfortunate to miss it. He sometimes brings off good catches to his own amazement. A reserve wicket keep.

V. Kathiresan:—Fields enterprisingly and races with the ball till they reach the ropes over which he

hurdlles beautifully. He is a stylish bat who plays all strokes well without striking the ball. He likes to be served with cool drinks in the field and would be very much encouraged and stimulated if he has a glass of 'Vimto' during play.

S. Suntharalingam:—A good bowler but is apt to get over-excited in matches and loses his length. He is a handsome personality in the field and is stylish and orthodox in his batting. He is handicapped in fielding because of his stiff back which does not enable him to bend enough to gather the passing ball.

B. R. Dole:—Hails from Royal College. He can be a steady bat if he determines on it and can score fast. He sometimes opens out at a terrific rate and on one occasion found his mistake when he 'pitched' himself. A fairly good field who throws well. Sometimes mistaken for a P. C.

A. S. Kadirgamar:—An admirer of the West Indian Cricketers especially Walcott. Prides himself of the striking similarity to him at least in complexion. A good fieldsman who can field almost anywhere. When batting he sometimes does not wish to offend the bowlers or tire the fielders, but when he is inconsiderate of this he turns quite a hard hitter.

S. Sethuratnam:—The scorer is the envy of the whole team. He has a good time eating, drinking and merry-making while his friends get scorched in the sun. Stomach-ache is the excuse he gives for his mistakes in his mathematical calculations while working out averages but the real reason seems to be that he has been tipped at the tuck-shop.

Late News

C. Soundaranayagam:—Excellent fielding has lately found him a place in the team. Is a brilliant outfielder who throws astonishingly well at the stumps. If he persists he may turn out to be a good fast bowler. Though reserved at first he utilises his 'sawdo' strength to hit out once he gets going.

Day-dreaming, a Blessing to Man

By N. KANAGASABAI

Day-dreaming is not uncommon among students to most of whom life seems to be nothing but perpetual joy. Indeed all suffer from this universal "disease" before they have to reckon with the hard facts of reality in life. College students usually indulge in day-dreaming during dull lectures delivered by their teachers in a monotonous tone, or when they have some time to spare.

They build all sorts of castles in the air, so much so, that they forget everything around them. They even lose touch with all material things and become dozed with idealistic dreams. Their heads become full of visions that they hardly care 'a straw' whether they follow their lessons or not. But all what they wish is to wind their way through ease and reach their ultimate goal, thus being the heroes of their mental schemes.

What they dream depends on their life ambition, which in turn depends on their natural inclination and temperament. Some of those possessing scholarly aptitude dream of becoming doctors, graduates, engineers and lawyers with world-wide reputation. Others imagine themselves great statesmen and politicians, who have unparalleled skill and make speeches that sway the millions. Those of adventurous spirit think of joining the Air Force or becoming great soldiers, whose names will be engraved forever in the columns of time. And those born with an easy-going nature and are prevented by financial circumstances from furthering their studies, dream of joining the Clerical Service to relieve their bondages. Yet some others dream of the fair sex, who appear to them as the apples of their eyes and the womanly glamour seems real, and simply dazzles their eyes.

then for an idle half an hour. It is a form of recreation and relaxation. This building of grand castles in the air tends to enhance a strong driving force, urging the dreamer to do his best to realise his dream. No doubt certain factors like per, severance, rigid tenacity of purpose bull-dog determination and patience aid to his stimulation. Above all, the dreamer must have the guts that may enable him to reach his goal. In trying to make his dream a reality, the dreamer has to build solid and concrete foundations under his castles in the air. But he has to undergo a terrible task, that is, to become the hero of which he has struggled through.

For instance, let us take the case of a dreamer of beautiful luxurious cars. By nature, he is an easy going soul and a great lover of pleasure. To get money for buying his cars, he has to work mighty hard—set his brain-box going at full swing. Thank God, if he ever solves such a problem! No, not in the least will he succeed because he is irritated to hear the College bell go and that his dreaming period is over. Then in a state of confusion and disgust he rushes to the library for more congenial surroundings.

Day-dreaming when taken into consideration from a different angle, is a double-edged weapon. It has uses as well as abuses. A dreamer always has a tendency to dream of the same things repeatedly, thus eventually becoming a slave to day-dreaming. When this results, day-dreaming is a definite drag on the progress of his work. He eventually becomes a fool and in course of time, may decline in health also. When aroused by a question from his friend, he becomes very irritable and his temper turns very ugly. Hence, wisely and carefully used, day-dreaming may be considered as one of the factors accelerating human

It is very pleasant and indeed useful for the mind to rove now and

“THE YOUNG IDEA”

We wonder how many of our readers know the history of “The Young Idea,” a paper which is their own and which they cherish and long to read when it makes its occasional appearance twice a Term. There is an interesting story behind the growth and development of this paper, and we shall here give our readers some idea of its beginnings and growth.

The first number of “The Young Idea” made its appearance on 27th March, 1936. It was then a 4 paged paper, slightly smaller in size to that of “The Morning Star,” and it contained only English matter. This paper was the result of popular feeling and demand for one—“We have for some time now been feeling the want of a paper run separately for the students, from which they could learn in some measure the pleasures and pains of amateur journalism.” Mr. C. A. Gnanasegaram, a member of the staff was the first Editor and he was assisted by an Editorial Board of 4 students from the Inter and Matric classes. Under his able guidance and care the “Young Idea” took shape and appeared as a fortnightly paper.

There was a radical change in the second issue of the paper when it appeared, not printed as the first, but cyclostyled by the College machine. This went on for the rest of the year and then it was reverted to printing. Some of the popular features of the early numbers were: Gleanings, Around the College, Humour, Puzzles, World Events, Digests and Word Study.

On its third year when it had grown up to be a crawling baby, it was felt that a student Editor could take over the responsibilities of

managing and printing the paper. Mr. N. Nadesan of the Post-Matric Class has the honour of being the first student Editor. Since then, through stress and strain student Editors have been ably managing it and keeping it alive, though sometimes it was found to have entered into periods of dormancy. Mr. Gnanasegaram now became the Faculty Adviser to the Board. The pages were increased to 12 as time went on. In September 1938, through agitation from the students for Tamil articles, half the number of pages were allotted for the Tamil Section which was carried on by a Tamil Editor with a similar board of assistants, as at present. Later the pages were increased to 18. In 1944, Mr. K. C. Thurairatnam succeeded Mr. Gnanasegaram as Faculty Adviser and when he left for America in 1947, Mr. E. C. A. Navaratnarajah acted for him for a year.

We are sorry to note that many of you who are quite competent and capable of writing good articles are not making use of the golden opportunity afforded to you in this paper where you can have a hand at amateur journalism. We know quite well that most of you will regret too late that you have missed this only chance which may not be so readily available elsewhere. Hence we trust that you will realise this and come forward with your contributions. The appearance of the “Young Idea” will depend mainly on your response to our appeal.

While we assure you that every article will receive our careful consideration, we cannot guarantee publication of any article. You will admit that articles for this paper should be good and should reach a certain minimum standard.

இளஞாயிறு

யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி வெளியீடு

“ எப்பொருளைத் தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு. ” — திருக்குறள்.

மார். 12

திருவள்ளூர் ஆண்டு 36௭௭௮
சர்வதாரி பஞ்சுனிமீ ௧0௨ புகன்கிழமை

இலக் 7

பத்திராதிபர் சித்திரம்.

இந்தியக் குயிலினிற்று

மாக கின்று இந்தியாவின் கிரிதலைக்காகப்
பாடுபட்டார்.

உலகம் போற்று முத்தம கவிபரசி
யாகிய சீரோலினியின் சநிதி மரணம்
உலக மக்களுக்கோர் இடியேறு போல
மனத்தைப் புண்படுத்தியது. தற்காலப்
பெண்மக்கட்கோர் எடுத்துக்காட்டாகவும்,
பாரதியின் புதுமைப் பெண்ணுக்கோரிலக்
கணமாசுவர் தோன்றினார். அவரின் மர
ணம் பொதுவாகக் கவிபலகீர்துஞ் சிறப்
பாக கித்தியப் பெண்மணிசெத்துமார் சநி
செய்யமுடியாத நஷ்டமாகவேயிருக்கிறது.
அவரினிறப்பை யுன்னியுன்னிக் குழந்தை
கள் கூடப், பாலுண்ணலில்கொண்டு கூறி
யும் மிளாயாகாத.

தமதொப்புயர்வற்ற பேச்சின் சாதரி
வந்தார் காந்தியை உலகெங்கும் பாப்
பினார். நாட்டு கிரிதலைக்காகப் பலமுறை
புன்முறுவதுடன் சிறைபுருந்தார். இதைப்
பார்த்தகித்தியப் பெண்களெல்லோருங்
கண்விழித்துக்கொண்டனர். முன்வைந்த
அடி பின்வைக்கமாட்டீரென்று காந்
திக்குப் பக்கத்தையாக கின்றனர். எத்து
சென்றாலும் காந்திய நியைந்தக் காந்
திக்கொண்டி சென்றார். இறுதியில்
1947 ம் ஆண்டு தாய்நாடு கிரிதலைப்பற்ற
வுடன் கவிபரசி கித்தியமாகாணங்களின்
தலைமைப் பொறுப்பையெற்கும் பாக்கியத்
தைப் பெற்றார். இவரே முகன்முறை
பாக கிப்பதகிணையெற்ற கித்தியப் பெண்
மனியாவார். இவரின் சாந்தகுணமும்,
கிரிவாகத் திறமையும், அரசியல் ஞான
மும், மற்றும் பெண்கட்கும் ஒருந்து
கேலையளித்ததவின் பலவாண்டுகட்குமுன்
கவிபரசு பாரதி பாடிய பாட்டையுண்மை
யாகியது கவிபரசி சீரோலினியே. இது
தியி விவகிரமாத கடந்த 2 ம் தேதி
இவ்வலகை கீக்கவேண்டி கேரிட்டது.
இவரின் சரிமரணம் இந்தியத் தலைவர்
களிடமும் பெண்களிடமும் ஓர் பாரிய
பொறுப்பை யேற்படுத்திகிட்டது. அகித்
தியிதகமழிந்தாலும் கித்தியப் புகழுடம்பு
என்றும் கிவலக்கடியதா யிருக்கிறது.
இவரினும் சாந்தியடைவதாக,

கவிபரசி பிறந்தது புகழுடன், இறந்
தது அழியாப் புகழுடன். இவர் 1873ம்
வருடம் மார்ச்சுமாத 13 ம் தேதி ஹை
தரபாத்திற் பிராமணகுலத்திலுதிந்தார்.
பன்னிரண்டு வயதிலேயே சர்வகலைச்சாலைப்
பிரவேச வகுப்பிற் சித்தியெய்சி இய்கி
லாந்து சென்று உயர்தரக் கல்வி பயின்
ார். அவருக்கு இளமையிலேயே கவி
இயற்றும் வன்மையிருத்தது அவரின் கவி
நடைபையும் நயத்தையும்பெய்கியே “இந்தி
யாவின் வானம்பாடி” என்ற மகுடத்தைக்
கல்விபலகு அவர்மீது சூட்டியது. இளமைய
திலேயே தேசத் தொண்டைர் கையேற்று
இந்தியத் தலைவர்களாம் மகாத்மா காந்தி,
கேரு, ராஜாஜி முதலியோருக்கு வலக்கா

இலங்கையின் புதிய விக்ரீயப் பிரதிநிதி.

இதவரையும் இலங்கையின் இந்தியப் பிரதிநிதியாகக் கடமைபாற்றிய திரு. சில்வா அவர்கள் இம்மாதத்துடன் இளைப்பாறுகின்றனர். இவரது பொறுப்பைக் கையேற்கும் பாக்கியம் திரு. அருணாசலம் மகாதேவா அவர்கட்கே கிடைத்திருக்கிறது. திரு. மகாதேவா அவர்கள் இலங்கையின் கல்வி, செல்வம், செல்வாக்கிற் சிறப்புற்றருகும்பக்கிலுதித் தவராவார். இவர் இளமையிலேயே கல்வி

யில் மிகத் திறமைகாட்டினார். இங்கிலாந்த சென்று உயரிய பட்டங்களைப் பெற்றதின் அரசியலில் மனதைச் செலுத்தினார். பல வருடங்களாக அரசியலிற் சேவைசெய்தமையின் பயனாகப்போலுங்கடந்த பொதுக் தேர்தலிற் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். இதனால் மனங்களைப்புற்றாரா? இப்பொழுது கடிய கௌரவத்தையளிக்கும் இந்தியப் பிரதிநிதியாகக் கடமைபாற்றும் பொறுப்பைக் கையேற்று விட்டார். இவரின் நியமனம் இலங்கை இந்திய உறவைத் தழைக்கச் செய்யுமா?

மனைவியை இழந்தாரா?

BY D. S. AMPALAVANAR.

ஆ! என் விதி இவ்வண்ணமாருமென்று யான் கனையிலும் கருதவில்லையே. கடவுளே உமர்சூக் கண்குன்றானும்ல்லையா? இக் கல்ட நேரத்தில் அவன் திடீரென்று என்னைப் பிரிய நேர்ந்ததே. கண்ணை உம்மை இழந்த நான் இனி என்னும் நடமாடுவேன். ஐயோ! காலுமன்புப் பெற்ற மூன்று மாதங்கள்தானே ஆகின்றன. அதற்கிடையில் என்னுடையிருக்கும் வாழ்க்கை குறுகியதா? நான் படிக்கும் காலம் தொட்டல்லவா உம்மைக் காதலித்து வந்தேன். அக்காதலை நான் அத்தனை காலமும் அடக்கி இந்த "இன்ஸ்பெக்டர்" வேலை பார்க்கும்வரை காத்திருந்தேனே. ஆ! நான் பல்லாலைக் கழுகுப் பிராவை வகுப்பிற் சித்தியடைந்ததும், நான் காதலித்தவரை மணம் செய்யலாமென்று கொண்ட களிப்புக் கொஞ்சமா? உடனே இக்குறும்பும் ஓடி இவ்வெளியிலேடுபட்டு உம்மையே மணந்தவையாது உழைத்தேன். கல்லுணவருந்தாமல், எல்லுடை தரிசாயல் உம்மைக் கெதயில் மணம் செய்ய வேண்டுமென்று பணத்தைப் பத்திரப்படுத்தினேனே. ஐயோ! அந்த மண ஓரளும் வந்தது. அன்றைய தினத்தை யின்று நினைத்தால் யான் பரித்தியகாலவது நினைப்பு, பல்வரு

டங்களாய் நினைத்த காரியம் சித்தியடைந்ததென்று ஆனாதக் கடலில் முழுகிய யான் இன்று இத்துக்க சமுத்திரத்தில் அமிழ்நேரிட்டேன். மணஞ்செய்த அன்று தொடக்கர் சந்தேகமு மிகுதியால் உம்மைக் கையோடுவே கொண்டிந்திராதேனே. எத்தனை கூட்டங்கள்? எத்தனை வாதங்கள்? எத்தனை மணவிகள்? எத்தனை கொண்டாட்டங்களும் விருந்துகளும்? உம்மை நான் எனனுடன் அழைக்காமல் சென்ற ஒருநாள் அல்லது ஓரிடம் உண்டிடா? உம்மை நான் கூட்டிகலாண்டு பேசுகையில் என்னைப் புது மாய்சிள்ளையென்றல் வேறு அழைத்தார்கள். இனி யான் ஆர்கண்ணில் முழிப்பேன். அநிகலையில் நான் சோம்பலாய்க் கிடந்தாலும் கருதோருக்குப் போக வேமாசெய்துவிட்டு என்று எழுப்பிக்வினே ஐயோ! இனி யாரெனனை எழுப்பிக்வினார்கள்? நான் இனி எப்படிக்கருதோருக்குக் குறித்த கோரத்திற் போவேன்? உம்மை இழந்ததினால் நான் கோரத்திற் வாழமுடியாமற் போயிற் பெற்று கூறினால் எல்லாரும் என்னை ஏழைஞ்செய்து எள்ளி கையாலவார்களே. அப்போது நான் உடனே உம்மை யெண்ணி உழவேண்டி நேரிடும், என்னுடைய உயிர்! உமது அழகை யான்

எப்படி? விஸ்தரிப்பேன். உம்மைக்காட்டி
 தும் அழகுள்ளவள் வேறொருத்தியெண்டா?
 உமது தகப்பனார் உம்மை எனக்குக்
 தாரைவார்த்தபொழுது என்னென்னவெல்
 லாம் உம்மைப்பற்றிச் சொல்லார். ஆனால்
 நீர் மூன்று மாதங்களுள் மறைந்துவிடு
 வீர் என்று உமது சாதகத்தினிந்துகதைச்
 சொல்லாத ஒழித்தாநீர். ஐயோ! எம்பிக்
 கெட்டேன். நான் உத்தியோகம் எட்டாத
 படித்திருந்தினாலால் இப்போது அடுத்த
 வகுப்பிலுஞ் சிதம்பலடைக்கிறப்பேனே.
 உம்மையும்மற்ற படிப்பையறிந்தாலான
 னேன். நான் அன்று மணவாளையில் நிற
 நும்பொழுதும்வரை தமிழ்முறைபின்படி
 உம்மை என்று இடதுகையில் பிடித்
 துக்கொண்டிப்பாகச் செய்து வருகிறேன்.

காரீனா அன்று மாதிரமல்ல, இன்பும்
 இந்நறவகையும் உம்மை அப்படியே சர்
 தோலு நிதுதிபாற் கொண்டிதிரித்தேனே.
 துப்போது உம்மைக் கொண்டிதிரித்த கை
 மரக்கட்டை போன்றிருக்கிறது. உம்மைக்
 கொண்டிப்பாகும்போதிருந்த உற்சாதமெல்
 லால் கெட்டுவிட்டது. இனி உம்மை
 மறந்து வேறொருத்தியைத் தேடவும்
 முடியுமா? ஆ!"

அன்பார்களே! இவர் உம்மைபாகத்
 தன் மனைகிபை இழந்தவரென்று கம்பு
 கிறீர்கள்? இல்லை. இவர் தனது கைக்
 கடிக்காரத்தை இழந்தவிட்டார். இவர்
 தான் முன்னொருமுறை முக்குக் கண்
 னாயைத் தொலைத்தவிட்டு ஒப்பாரிகுறிய
 வரும் இளஞ்சிற்றில் தீதாற்றியவருமாவார்.

“வைரமாலே”

R. VISVALINGAM

சுந்தரி வைத்த கண் வாக்காமல்
 அந்தப் பெட்டியை உற்று கோக்கிக்
 கொண்டிருந்தான். அழகான பஞ்சப்
 பெட்டியிற் செடி கொடி வேலைப்பா
 டமைந்த அந்த வைர மாலே தக தக
 வென்று மிணுங்கி கொண்டிருந்தது.
 சுந்தரிக்கு அந்த மாலையின் அளவிரத்த
 காதல் பிடித்தவிட்டது என்று சொல்ல
 முடியாது. ஆனால் அந்த மாலையைக்
 கண்டு வெறுப்புருள் என்று கூற முடி
 யாது. பிராணை கலங்க பார்வையுடன்
 அவள் அந்த மாலையைப் பார்த்துக்
 கொண்டிருந்தாள்.

“பன்னிராயிரம் ரூபாய்க்கு அந்த
 மலை வேண்டியதில்லை. நீர் கொண்டு
 போகலாம்.” என்ற குரல் கேட்டவுடன்
 வைர விபாபாரி தடவல் என்று அந்த
 வைரமலை இருந்த பெட்டியைப் பூட்டி
 னான். ஏதோ பொருளைப் பறி கொடுத்
 தவன்போல் ஏக்கம் கலங்க பொருழ்ச்
 சடன அடபுறம் திரும்பினான் சுந்தரி.
 “என்ன சுந்தரி! மலை உணக்குப் பிடித்
 துக்கொண்டதா? என்ன இருந்தாலும்

மலை ரொம்ப மலிவு” என்று கூறிக்
 கொண்டே அவள் தோழி குமுதினி
 அவளை அவதித்தினின்று அழைந்
 தச் சென்றாள். சுந்தரி மெதுவாக,
 “உம்மைதான்! ஆனால் என்ன அழகு!”
 என்று முணுமுணுத்தாள்.

வைர விபாபாரி தெருக்கோடியிற்
 சென்று மறைத்து விட்டான். ஆனால்
 அவன் பெட்டியிலிருந்த வைர மலை
 அவன் மணலில் திரந்தா ன்தானம் பெற்று
 விட்டது.

சுந்தரி ஏழைக் குடும்பத்திற் பிறந்
 தவள்தான். அழகான வைர மலை
 கள போட்டு அழகு பார்த்த
 வள் இல்லை. மிகம் மிகமாய் ஆடை
 அளிய அவாப்பட்டவள் இல்லை. தன்
 கணவனை குமரேசன் கொண்டவரும்
 சொற்ப சம்பளத்தைக் கொண்டு வரு
 வாய்க்குத்தக்க செலவுசெய்த வருபவள்
 என்றாலும் தன் வாயிறந்த தனக்கு
 இன்னது வேண்டுமீ என்று ஒருபோதும்
 கூறியிருக்கமாட்டாள். வான விதியில்

உல்லாசமாய்ப் பறந்து திரியும் வானம் பாடிகள்போல அவர்கள் திருவரும் அன்னியோன்னிய தம்பதிகளாய் மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்து வந்தனர்.

ஆனால் அந்தப் புதன்கிழமைமன்று நிர்மலமற்றிருந்த சுந்தரியின் மனதிற்கு சஞ்சலம் ஏற்பட்டுவிட்டது.

குமரேசன் வேலைக்குப் போய்விட்டான். பொழுது போகவில்லை என்று தன் தோழி குழுதினியின் வீட்டுக்குச் சென்றிருந்தாள் சுந்தரி. குழுதினியின் கணவர் சேமநிதியில் உத்தியோகம் பார்த்து வந்தார். குழுதினி சுந்தரியைப் போலல்லாத ராகரீகமாக உடை உணியவதிலும் விதம்விதமான நகைகளாற் தன்னை அலங்கரிப்பதிலும் விருப்ப முண்டையவள். ஆளுமும் தற்பெருமை என்பது சிறிதும் இல்லாதவள். சுந்தரியை அவள் மிகவும் நேசித்த வந்தாள்.

அன்று சுந்தரியும் குழுதினியும் அளவளாவிக்கொண்டிருக்கையிற்றால் குழுதினியின் வையா சிபாபாரி அங்கு வந்து சேர்ந்தான். அந்த வையா மாலையைக் குழுதினி விலை பேசிக்கொண்டு நிற்கையிற் சடுதியாகச் சுந்தரியின் கண்கள் அந்த வையா மாலையின்மீது கிழுந்தன. அதைக் கண்ணுற்றதும் அவள் மனதில் விபரிக்க முடியாத உணர்ச்சி தோன்றியது. இந்தனை நாளும் எங்கோ அடங்கிவிட்டத ஆசைகள் எல்லாம் அவள் மனதை வந்து சூழ்ந்து கொண்டன. என்ன இருந்தாலும் அவளும் ஒரு பெண்ணானே! தன் வாழ்வாளிலேயே கண்டிராத அந்த ஒளிபொருந்திய வையா மாலையைக் கண்டதும் அதைத்தான் அணிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணம் உதித்தது. கூடவே இதை வேண்டிவந்திருப்பணத்திற்கு எங்கே போவது என்ற எண்ணமும் எழுந்தது. பார்த்தவாளிலே ஒலிக்குஞ் சுந்தரியை மெகத்திரை வந்து முடியதுபோல் அழகான சுந்தரியின் முகம், ஏமாற்றத்தாற் சூத்தது. கலகலப்பான அவள் வதனஞ் சோபை இழந்து தோன்றியது. அவளால் அந்த வையா மாலையை மறக்கவே முடியவில்லை. சிக்கிரமாகவே குழுதினி

யிடம் கிடைபெற்றதற்கொண்டு தன் வீடு சேர்ந்தான்.

வேலைவிருந்து களைப்புற்றுத் திரும்பிய குமரேசன் தன் வீட்டு வாசலிற்கினமும் நின்று தன்னை எதிர்பார்க்குஞ் சுந்தரியைக் காணாது வியப்புற்றான். உள்ளே நுழைந்தது கலகலப்பான அவள் பேச்சைக் கேளாதது அவனைத் திகைக்கவைத்தது. "சுந்தரி!" என்று அவன் கூப்பிட்டதற்குச் சமைமயல் அறைந்திருந்த "ஆம்!" என்ற மெல்லிய குரல் தான் கேட்டது. என்ன நடந்தது என்று தெரிபாவிட்டாலும் ஏதோ விசேஷம் நடக்கிறதே வேண்டும் என்று அவனுக்குப் புலப்பட்டது.

எவ்வளவு முயன்றுநூஞ் சுந்தரியால் அந்த வையா மாலையை மறக்க முடியவில்லை. அவள் மனக்கண்ணிலே அந்த மலை நடனமாடிக்கொண்டிருந்தது. நிர்மலமற்றிருந்த அவள் மனதில் அந்த வையா மலை புருந்து அளத மாசுபடுத்தி விட்டது. தன் இன்பவாழ்க்கையிற் புருந்து, சுந்தரியை வேறு பெண்ணாக்கியது யாத என்பதைச் சீக்கிரம் குமரேசன் அறிந்தகொண்டான். நூறு ரூபாய் வருவாயைக் கொண்டு அவன் எங்குணர்ந்தன் மனை யிக்கு வையா மலை செய்து போடுவான்? ஒரு பங்கம் பணமுடை, மறுபக்கம் வருத்தம் தோய்ந்த தன் மனை யின் முகம். குமரேசன் செய்வதின்ன தென்றறியாது ஆலைசிக்கான். தன் மனை யியின் முகத்திற் புன்னகையைக் காலவேண்டுமானால் வையா மலை வாய்க்கி கொடுத்தாக வேண்டும். தன் அருமை மனை யிக்கு அவன் தன் உயிரைக் கொடுத்தாகிவிட்ட அவன் விரும்பியதை வேண்டிக் கொடுத்திடுவான். ஆனால் இவன் உயிரை எடுத்தக்கொண்டு யா இயனுக்கு வையா மலை கொடுப்பான்?

குமரேசன் நன்றாக யோசித்தப்பார்த்தான். ஆம், சுந்தரி சொல்வது சரிதான். எப்பொழுதாவது சுந்தரி அவனிடம் நகைக்காக வாதடி யிருக்கிறாள்? இல்லை. தன் அயற்பெண்கள் அழகாக அலங்கரித்துச்செல்லத் தானும் அவ்வாறே செல்லவேண்டும் என்று சிடி

வாதம் பிடித்திருக்கிறாள்? அதுவும் இல்லை. அவள் தான் கேட்கிறாள் இல்லை; ஏமாவது அவளுக்கு ஒரு நகைபைச் சினைபை வேண்டிக் கொடுப்போம் என்று அவன் யோசிக்கிறாள்! ஆம் யோசிக்க தந்தான் இருக்கிறான். அவளை என்ன மாதிரியோ வெல்லாம் அலங்கரித்துப் பார்க்கவேண்டும் என்று அவனுக்கு ஆசைதான். ஆனால் பணம்?

குமரேசன் ஒரு முடிவிற்கு வந்த கிட்டான். தன் தாய்ப்பணர் கிட்டிப் போன சொத்து ஒரே ஒரு காணிய்தான். அதுதான் அவன் பூங்கிச்சொத்து. இத்தனை காணும் அதைத் தன்னிடமிருந்து பிரிக்க மனமின்றி கிறகாமல் இருந்தான். இப்போதோ அதை கிற்கும் நினைவை வந்தகிட்டது. கிற்குமும் வைரமலை வாய்க்ருவதற்குப் பணம் போதாதே! குமரேசன் பின்னிடயில்லை, தீர யோசித்த ஒரு முடிவுக்கு வந்தகிட்டான். அவன் அதன்பின் ஒருகணமும் தங்ககில்லை, தன் மனைகியின் கழுத்தின் எப்படியும் ஒரு மலை போட்டுகிட வேண்டுமென்று முடிவு கட்டிகிட்டான்.

மலை வேலை! அவசரமாகத் தன் கிட்டினுள் துணைந்த குமரேசன் "கந்தரி!" என்று அன்பொழுதக் கூப்பிட்டான். மிணைல வேகத்தல அங்கு வந்த கிணறுள் கந்தரி. "கந்தரி! இன்றைகால் உன் ஆசையைப் பூர்த்தி செய்யப் போகிறேன்.. எங்கே உன் கண்களை முடிக்கொள் பார்ப்போம்!" .....

கந்தரி மறுபடி தன் கண்களைத் திறந்தபோது தன் கழுத்தில் வைரமலை மிணுக்குவதைக் கண்டாள். ஆனந்தம் பொக்கக் கலீர் என்று கிரித்தாள் அவள். குமரேசன் முகத்திலும் புன்னகை தவழ்த்தது. கிண்கண்ணாடியிற் சென்ற தன் அழகைப் பார்த்துக்கொண்டான் பின் குமரேசனைப் பார்த்து, "இரப்ப அழகையிருக்கிறதே! உங்களுக்கு ஏது?" என்று கேட்டாள். அத்தருணம் அவன் முகத்திற் கவலைத்திரை தோன்றி மறைவுகதை அவள் மகிழ்வற்றிருந்த உள்ளம் கவினிக்ககிச்கிசை.

"அது என் அன்பின் பரிசு! ஏற்றுக் கொள்" என்று கூறியவாறு அவன் அழையினின்றும் வெளியேறினான்.

மறுகாள்முதல் கந்தரிக்கு விட்டும் இருப்புக் கொள்ளகில்லை. தன் அக்கம் பக்கக்காரிடம் சென்று தன் மலைபைக் காட்டிப் பெருமைபுறத்துக் கொண்டாள். அவளுக்கு அந்த மலைபை கிட்டிப் பிரிவது முடியாத காரியமாககிட்டது.

வைரமலை கிட்டிக்கு வந்த கிலகாட்கள் குமரேசன் சுத்தோலுமாயிருந்தான். ஆனால் காலஞ் செல்லக் செல்ல அவன் மனதில் வேதனை தோன்றலாயிற்று. கந்தரி அந்த மலைபை அவன் முன் அணிக்கிருக்கையில் அவன் மனதை வாசகொண்டு அறப்பது பிரலிருத்தது. அந்த மலைபைக் காணவே அவனுக்கு வெறுப்பும் எரிச்சலும் தோன்றலாயிற்று.

அவன் தயரப்படுவதற்குக் காரணம் இருக்கத்தான் செய்தது. ஆம் அவன் கந்தரிக்கு வாங்கிக்கொடுத்த மலை சுத்த வைரமலைவல்ல. அது கலப்பு ககந்தற் சேர்ந்தது. பார்ப்பதற்கு உண்மையான வைரமலைபோலவே இருந்தது; உள்ளே பித்தனைபாற் செய்யப்பட்டு வெளியே முலாம் பூசப்பட்டது.

கந்தரியின் மலை ஆசையைத் தீர்க்க அவன் கையிற் கிடைத்த கசுடன் கட்டினும்வால்கி அந்த மலைபை வேண்டிக் கொடுத்தான், தன் அருமை மனைகிபைத் தானே வஞ்சித்தகிட்டதை நினைக்கும் போது அவன் இருதயம் வெடித்தது கிரிம்போலிருத்தது. அவனுக்கு அந்த மலைபைக் காணுத்தோதும் சொல்லொணா னாற் கவலைவே உண்டாகிறது. உண்ணும் போதும் உறங்கும்போதும் வேலைசெய்யும் போதும் அவன் மனச்சாட்சி, "கலப்பு மலைபை அசல் வைரமலை என்று வாசகிக்கொடுத்த கயவன் கி!" என்று அவனைக் குத்தியது.

தன் கண்களை சிலகாட்களாக ஒரு மாதிரியாக இருப்பதைக் கவனித்தான் கந்தரி. கேட்ட கேக்கிக்கெல்லாம் காட்டுச்சொல்லகிட்டான் அவன். ஆனால் அவன் உள்ளத்தை அவன் முகத்தே எடுத்துக் காட்டியது. மனைகியை ஏமற் றிய பாதகன் கான் என்று அள்ளும்

பகலும் வருந்தினான். அவனால் மேலும் பொறுத்தக்கொண்டிருக்க முடியவில்லை. அந்த மாலையை அவன் தொலைத்தால்து அவனுக்கு மனநிம்மதி ஏற்படாதபோல் தோன்றியது. அன்றே அவன் ஒரு முடிவிற்கு வந்தவிட்டான்.

* * *

அன்று சாயந்தரம் கோயிலில் ஏதோ உற்சவம். கோயிலுக்குப் போவதற்கு ஆடை அணிந்து கொண்டிருந்தாள் சுந்தரி. எல்லாம் முடிந்ததும் அந்த வைரமாலையை அணிவதற்கு அகைக்கையிலெடுத்தாள். எல்லாவற்றையும் கவனித்துக்கொண்டு நின்ற குமரீசன் உடனே, "சுந்தரி! கோயிலுக்குள் வைரமலை போடுகிறாய்? கவனித்திரிசனத்தக்குப் போகும் உனக்கு வைரமலை ஏன்?" என்றான். வாதாடிக்கொண்டு நிற்கவே யில்லை. ஏனென்றிற் சுந்தரியைக் கூட்டிக்கொண்டுபோகக் குமுறினி வந்தவிட்டான். "கான் அழைப்பெட்டியில் வைக்கிறேன். நீ போ!" என்றான் குமரீசன்.

சுந்தரி போய்விட்டாள். குமரீசன் கையில் வைரமலையுடன் அசைவற்று நின்றான். தான் எண்ணியதை முடிக்க இதுவே தருணம். ஒரு கணமுத்தாமதி யாத வீட்டைப் பூட்டிக்கொண்டு வெளியே கிழம்பினான். அவன் திருபடி வந்தபோது அந்த மலை அவன் கையில் இருக்கவில்லை.

சற்றுநேரம் கழிந்ததும் சுந்தரி விடுவந்த சேர்த்தாள். வீட்டிற்கு குமரீசனைக் காணாததும் அவள் துணுக்குற்றான். எங்கேபோயிருக்கலாம் என்று யோசித்தபடியே கொல்லக் கதவைத் திறந்த அவன் தோட்டத்திலே கிணற்றுக்கட்டின்மேல் அவன் அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டான். "ஏது! யோசனை பலமாயிருக்கிறதே!" என்றவாறு அவன் அவன் அருகில் அமர்ந்தான்.

வெள்ளி நிலா பால்போற் காய்ந்து கொண்டிருந்தது. மெல்லிய தென்றல் வீசிக்கொண்டிருந்தது. குமரீசன் மெல்ல

வாகச் சொல்லத் தொடங்கினான் "சுந்தரி! உன்னை நான் ஏமாற்றியிட்டேன். உனக்கு நான் வாங்கித்தந்தது கத்தமான வைரமலை அல்ல. அது கலப்பு மலை.....! சுந்தரி ஆச்சரியப்படுவாள் அல்லது திகைத்தது ஏதாயினும் கூறவாள் என்ற அவன் எதிர்பார்க்கான். ஆனால் சுந்தரி ஒன்றும்பேசாது மெளனமாகக் கிடக்கொண்டிருந்தாள். "சுந்தரி! உனக்கு வைரமலை வாங்கிக்கொடுக்க இஷ்டம்தான்.....ஆனால் என் நிலையை நீ அறிவாய்.....எனக்கு மிகவும் துக்கமாய்த்தான் இருந்தது ஏதோ, பணம் கிடைத்ததற்கு நல்ல வைரமலை வாங்கிப் போட்டுக்கொடுக்க வேண்டும் என்றுதான் எண்ணினேன். ஆனால் அது என் சக்திக்கு இயலாததென்று தெரிகிறது. சுந்தரி...! சுந்தரி பின்னும் பதில்பேசாதினால், தன் அருகிற்கிடந்த சிறு கற்களைப் பொறுத்திக்கொண்டிருந்தாள். குமரீசனுக்குத் தன் மனநிலை இருந்து ஏதோ பாரம் இறங்கியதுபோலிருந்தது.

"சுந்தரி! உன்னைக்கொளது அந்தக் கலப்புமாலையை நான் எரித்துத் தீர்த்து விட்டேன். அது என் கண்முன்னே நின்று என்னைச் சித்திரவதை செய்தது போதும். நான் எப்போதும் இந்த நிலையிலேயே இருக்கப்போவதில்லை. என்றவது ஒருவாள் பணக்காரனானால் உன்னை வைரக்கரினாலேயே அழகுபடுத்திவேண்டும். சுந்தரி! இப்போதைக்கு இந்த மாலையை மறந்தவிடு.....ஆடைகளும் அணிகளும் ஏதற்கு, மனத்தயமைவே அழகு. அதே சொவம். உயர்மையே மாந்தர்க்கு ஓர் அணிகலம்! நீ அதை ஆர்வமாதிக் கிருய் அவ்வாறு?" என்று உற்சாகத்துடன் கூறிக்கொண்டே அவன் புகழ்ததை ஆர்வத்தடன் கோக்கினான் குமரீசன். சுந்தரியின் இச்சங்கடவடிகற் புன்னகை கொழிந்தது. புகழ்ச்சியுடன் தன் கையிலிருந்து சிறுகல் ஒன்றைக் கிணற்றி னுட்போட்டான். "ஆம்!" என்று சொல்வதுபோல் "குபுக்" என்ற சத்தத்துடன் நீரிற் குமிழ் தோன்றி மறைந்தது.

கம்பரும் அரசியலறமும்

A. K. SARMA — Inter Science

தமிழிலே ஏகே கிசேஷமிருக்கின்றது என்று பலரை ஆழ்த்து உணர்ச்செய்யும் நூல் கம்பராமாயண மென்றால் மிகையாகாதல்லவா? தமிழ்காட்டுக்கவி வாணர்சாரிதற்கு கிறத்தவர் மும் கம்ப காட்டாழ்வார். அழகுபொக்க கவிபாடி அழகுக்கு அழகு செய்தல்போல், ஆழ்க்கருத்தத்தக்கைப் பொதிந்து, அறிவினவல்லையைத்தானும் ஆரிய சமீகன் எண்ணி நந்தனவாய்த் தேர்ந்தெடுத்த கண்ணிசைக்கொண்ட ஆரம்போற்றதே இராமாயணம். மணிப்பிரவாளகடையைக் கம்பரிலே காணுதல் அரிது. கம்பருடைய கிறப்பை அரசியற் கோணத்தார் பர்ப்பேரம். அரசியல் இன்றெல்லாம் பொழுது போக்காகவன்றே ஆய்விட்டது. நூலாத போர் காலத்திலே அது ஒரு பண்புகடையம். அரசனுக்குரிய இலக்கணம் என்பது, தேர்ந்த அறிவு, அறிவின்பாற்பட்டு அது பண்புதோற்றம் என்க, வீரம், நீதிநீர் கனங்காது திற்கும் வேர்மை, சமயம் கோக்கு இனைய மேற்குறித்த கிறப்புக்களிற்சில.

“ஆசிரி, மதியுமருகு மரிணைமைகல்
ஒத்திடில் வீரமுயிலையா, சிறிசெய்யும்
வரவன் ஒரு அரசனா”

அரசியலிலே பட்சபாதத்திற்குடமேயில்கை, மெக்கு ஒரு வழி, திறக்கொரு வழி என்று நீதிநீர் பிளவா? உயர்ந்த அரசியலறத்திலேநிறிற் கிடமேயில்கை, தன்னை பண்டிட்டுரிடம் “தாயிச அன்பைக் காட்டவேண்டும், லைப்பயக்குமிடத்திற்கவத்ததை சிக்கக்கவேண்டும் வேர்ப்போற் பிறரை வலியாரிடம் மருத்தாய் தின்று தண்டிக்கவேண்டும், சந்திதக சிப நீதவகளைபாயப் புதுபவர்க்கு அறிவுபுடட்டவேண்டும், இனையே அரசனின் உயர்ந்த லட்சிய வகளை யிருத்தல் வேண்டும்.

கம்பர் அரசனைச் சிறப்பிக்கின்ற னாதப் பாருவகன், மண்ணிலே தாரதம்

மிபத் தேய்சின்றிப் பாவ இரளகற்ற வான் வேண்டி இன்பநிழல் யீசும் கொற்றக் குடைபைச் சந்திரனென்னில் விண்ணிடை மதிபிருத்தல் வெறும் மிகக பாடு என்று கருத்தப்படு

“மண்ணிடை யுயிர் கொழும் வளர்த்த தேய்சின் தண்ணிழல் பரப்பி யிருளைத்தன்மை மிற் தண்ணைக் குடைபயகம யுமாதலால் விண்ணிடை மதயினை மிகையி தென்னவே”

அப்பாப்பா: அரசனுக்குத் தான் எத்தனை பாரம். அரசியலென்றால், கைச் சாத்திரநிலைடு மாத்திரம் கிற்குமா! மக்களின் கண்முகைமாளில் அரசனுக்கும் பங்குண்டு. குடிமக்களிடைய் பரா முகயாயிருக்கவென்ற அரசனை அமைக்கவில்கை, யார் யார் எத்தனை யுகசி கேண்டுகூர், மனங்குன்றது செய்பவ லே யரசன். அரசன் சலனதுன சம் பன்னலுயிருத்தல்வேண்டும். கல்சிகேள் கிசுளிற் சிக்கலொயிருத்தல் வேண்டும். பரந்த வேக்கர, உண்மைமான அறிவு, பரிபூரணமாயமைக்கிருத்தல் வேண்டும். வேகமபற்ற வழியில், நீதிசெலுத்தி, சிதானமிழ்த்த, நிலை தளர்வதாலன்றே, அரசனை அகற்றி அரிசனைபைக் கலாப் பொய்மக்கள் கலவாந் செய்கின்றனர். கம்பர் காட்டியதுபோல் அரசியலறம் வாழ்ப்பாயமைத்து கிழல் மேற் கூறிய விஷய்ப்பூண்டு வேரோடு களைப்பட்டு விடுமன்றே.

காவலன் குடிசைக் கண்ணிசைமை காப்பதுபோற் தாக்கவேண்டும். வழிய வன் ஒருமை தன்னிடத்தேயுள்ள சிறிய வயலைப் பட்டியாடு முதலியவை மேலா வண்ணம் காப்பதுபோற் தன்னுலுத்தன் குடிசைவகளை அமனறிக் களவாடும், பகைவராலும் வருத்தம் கிளியாவண்ண மரசன் காப்பதை

“எப்பென ஏழ்புகை எங்கு யின்மைபால் மொட்பொரு தனவுச முழுவத் தேசனிரஞ்ச னைய முழுதையும் வறிது ஜேபபுமார் செய்வெனக் காற் தினதரச செய்கின்றான்.”

என்று கம் கவிச்சக்கரவர்த்தி அரசி யம் படலத்திலே பன்னிரண்டாவது செய்யுளிலே கூறுகின்றார்:

பாருங்கள், அரசியலிலே கம்பருக் கிருக்குமாற்றலை. அரசியற் சேற்றிலே அழுந்தி அறிவிழந்த அவதிப்படுமன்பர்

கம் கம்பரைப் படியுங்கள். கம்பரின் உன்னத உபதேசங்களை "வாழ்க்கையின் குறிக்கோளாக்குங்கள்".

பின்பு தான் அரசியலும் ஓர் அபிமென்று தெள்ளிதில் விளங்கும்.

வாழ்க கம்பரூட்டாழ்வார் பாதம்.

பெயர் பொருத்தந்தானே

மு. சீவானந்தம் Senior A.

...,, என்னும் யுகிலே ...,, என்பவர் ஒருவர் இருந்தார் அவருக்கு முன்று பிள்ளைகள் மூத்த மகனின் பெயர் மகாலிங்கம். இரண்டாவதாக மகனின் பெயர் கல்யாணி. கடைசி மகனின் பெயர் பரமசிவம். தந்தையார் தான் புதிதாகக் கட்டு வித்த வீட்டுக்கு நாமமிட விரும்பினார். "இலக்குமி வாசம்," "பூணிலிவா", முதலிய பெயர்களை யெல்லாம் தருவி ஆராய்ந்தார். தன்பிள்ளைகளிடமும் அதனையீட்டு அளவளாவி அவர்கள் கருத்தை அறிய விரும்பினார். "அளவளாவு இல்லாதான் வாழ்க்கை குளவளாக் கோழன்றி நீர் சிவநாதற்ற" என்பது பொய்யா மொழியன்றோ! மூத்த மகன் தந்தையை கோக்கி, அப்பா! யான் தானே மூத்த மகன். ஆதலால் என் பெயரைக் கொண்டதான "மகாலிங்க வாசம்" என்பதைப் பெயராகக் கொண்டவதற்குத் தடை என் கொல்?" என்று வினாவினார். அதனைக் கேட்ட கல்யாணி "அப்பா! உங்களுக்கு நான் தானே ஒரே பெருமான். மேலும், இவ்வீட்டை நீங்கள் எனக்குச் சிதையாதத் தரவும் கூடும்". "எண்ணித் துணிக் கருமம் தணிந்த பின் எண்ணுவமென்பது இழுக்கு," என்பது ஊரூறில் தீவிரிய மொழியன்றோ! ஆதலால் பின்றுக்கு வருவாதையும் யோசித்து என் பெயரையே வைத்தல் நன்று" என்றார். இதைக் கேட்ட பரமசிவம், "அப்பா! அக்காள் சொல்லிக் கேட்கவேண்டாம். "அற

வினையும் ஆன்ற பெருளும் பிறவினையும் பெண்ணேவல். செய்வார்களில்" என்பது தமிழ் மறையன்றோ! யான் உங்களது கடைசிப் பிள்ளையாதலால் என் பெயர் தருவியுடையது. மேலும் வீட்டுக்கு வரும் எவரும் "பரமசிவ வாசம்" என்பதை வாசித்த எம் பெருமான் சிவனை நினைத்துருகுவர், என்று பாங்குடன் சுழறினான்.

இவைவற்றையெல்லாம் கண்கு செளி கொடுத்த பரமசிவத்தின் கண்பன் சிவசோதி அவரை கோக்கி, "ஆப்க்தோய்ந்து பாராதவன் கருமம் கடைமுறை தான் சாத் தயாரம் தரும்" என்பது பெருகாவலரின் திருவாக்கன்றோ! ஒன்று பட்டால் உண்டு வாழ்வு" என்ற அமரகவியாரும் அறிவுறுத்தினார். ஆதலால் நீர் ஆராயுமிடத்து இவர்களினது பெயர்களின் முதலெழுத்துக்களான ம, க, ப, முதலிடவற்றை வைத்து ஓர் பெயர் உண்டாக்குவதே உத்தமம்" என்றான். உடனே கல்யாணி குறும்பாக "இந்த மூன்று எழு துக்களுமுள்ள ச. ரி. உ. ம. ப. த. ரி. ச" என்ற ஆரோகணத்தையே வைக்கலாம்," என்று கூறினான். உடனே சிவசோதி, ஏன் இவ்வளவு குறும் புத்தனம். "மகபதி வாசம்" எல்லாம் இந்திரனின் இன்னொரு பெயர் மகபதி. இப்பெயரில் மூன்று (ம. க. ப.) எழுத்துக்களும் இல்லையா? இவர்கள் மூவரினது பெயர்களுடன் திருமாளி (செவ்வம்) இது பெயரையும் சேர்த்து விடு

வதானே! என்ன கடுமை யாக தானே!" என்றான். எல்லோரும் சகயன யோசிக்கின்றீர்கள்! பெயர் பொருத்தம் நாகச் சம்மதித்தார்கள்.

குறிப்பு:— இக்கதையில் வரும் பெயர்கள் யாவும் சுற்பனைபோ, எவரையும் குறிப்பிடுபவனவல்ல.

சுதந்திரம்?

இலங்கை சுதந்திரவேடாய் ஓராண்டு நிறையேறிவிட்டது. அடிமைத்தன சீர்க்கிடத்தாக இலங்கை யரசியல் வாதி கள பறைசாற்றிக் திரிகின்றனர். ஆளு விற்கு கடக்கும் சிபிழ்ச்சிகளைக் கவனத் துப் பார்ச்சையில் நமகாமி உண்மைச் சுதந்திரநாடாகத் தேற்றவில்லை, சுத் தாய்நாடாகிய சிந்திரவாசி வெள்ளாப் பெறப்பும் இந்தியர் கையிலேயே யிருக் கின்றது. ஆனால் சமீபத்தில் பெறப்ப டித பெருமபகுதி ஆங்கிலமக்கள் கைவச யிருக்கிறது.

இலங்கைமக்கட்கென வேர் தேரீ யக்கொடி யமைந்துள்ள இச்சுதந்திர நாட்டிற்கில்லை இங்கே யின்னுட ஆங்கில மக்கட்குரிய கொடியே அரசாங்க கலை யங்களிலும் பறக்கின்றது. அடுத்தபடி யாக நாம் ஆங்கிலபாஷையையும், மேல் லாட்டு ஓசாரீகத்தையும் கைவிட்ட பாடினலை, மமலாட்ட சிபிவல்லாடுகளின் பேச்சு, லாட, உடை, பாவனைகளால் லாம் அயர்ச்சி வக திபத்தியக டூண்க ளாகக் கருதாப்படி செயதுண்டன. மேலிய பாஷைகள் அரசாங்க பாஷை

யாக வருவதை எங்க ளரசியற்கலைவர் கள் விரும்புகிறார்களில்லை. இதற்கறி குறி யாகென்றிற் கடத்த வருடம் S. S. C. பரீட்சையில் ஆங்கில தராதத்தை யுயர்த்தினமையே.

இன்னும் அடிமைநாடாக விருக்கும் பொழுதுருவாகிய இலங்கைமக்களிட திட்ட முடு சுதந்திரத்தைக் கண்ட யுடண் மறைப வெத்தனிகின்றது.

ஆங்கிலமக்களின் விடாமுயற்சியை லேற்பட்ட வகுப்புவாதப்பேய், சுதந்திர நாடாத்தலின் சிபிவாசக காட்டிமக் களைப் பிரித்தாளுகின்றது. பெரும்பான் மைபர், சிறுபான்மைபரைப் பிரித்தது தனியரசாளும் கோக்கமுன்னவாணமலையே காணப்படுகின்றனர். துப்பொழுதும் சம காட்டுத் சரக்குட்டு மகிப்பு கடத்த பாடினலை. இங்கே தகுதியானவர்கள் பலிருப்பப் பிறவாட்டிலிருக்கே செயரு வகா வித்தியாபதியாக சிறக்ருமக் செய்ப ஒழுங்கு செப்பப்பட்டிருக்கின் றது. ஆமறந்நிமசிப் பலபலன் உட தென்றிற் பொறவுடமை தலை சிமீரத் தொடங்குகலேயாம்.

English Editorial Board

தமிழ்ப் பத்திராதிபக் குழு.

Editor :

S. V. Paramsothy

Associate Editor :

V. Kanagaratnam

Literary Section :

R. Sivanesan

Co-eds. Section :-

Amybelle R. T.

Vimaladevi P.

Sports Section :-

A. S. Kadirgamar

Jeyarane K.

Junior Section :-

S. Chandrarajah

L. S. Canagasingam

Faculty Advisers-

Mr. K. C. Thurairatnam, B. A., (Lond.)

பத்திராதிபக் :

க. வைத்தியலாகத்

உதயப் பத்திராதிபக் :

மு. சண்முகம்

இலக்கியப் பதவி :

க. மகேஸ்வரி

ம. கணகம்பிகை

ச. வ. குணசத்தினம்

மரபுப் பதவி :

வி. மணிமேகலாதேவி

க. கமலாம்பிகை

செய்யுள் பதவி :

ச. கணகந்தரம்

சுறுணி பதவி :

மு. சீவானந்தம்

க. என். அப்பலவாணர்

வித்தியாசல்காலோசகி :

திரு. பெ. வலாததீனம், எம். ஏ.